

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: R. G., státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,
zastoupen JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem,
se sídlem Praha 8, Sokolovská 32/22,

proti Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
žalovanému: cizinců
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-49455-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 3. 2017, č. j. OAM-120-27/ZR-2015. Tímto rozhodnutí byla žalobci podle § 77 odst. 2 písm. f)

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Zároveň byla žalobci podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím byla žalobci stanovena lhůta k vycestování 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že dne 20. 1. 2015 bylo z moci úřední se žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Dle rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 63 T 15/2008 ze dne 27. 3. 2009 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu sp. zn. 5 To 61/2009 ze dne 30. 9. 2009, nabytí právní moci dne 30. 9. 2009, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let za spáchání trestného činu padělání a pozměňování peněz podle § 140 odst. 2 alinea 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „trestní zákon“), za použití § 143 trestního zákona, ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona v jednočinném souběhu s trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona, dílem dokonaným a dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 trestního zákona, dále trestného činu nedovoleného ozbrojení podle § 185 odst. 2 písm. b) trestního zákona a trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187a odst. 1 trestního zákona.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný neshledal důvodnou námitku žalobce, podle které správní orgán I. stupně nesprávně zhodnotil dopad prvostupňového rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce jako přiměřený, neboť žalobce má na území silné vazby ke své manželce a k dceři S., byť není zapsán jako její otec. Uvedl, že nepopírá existenci rodinné vazby žalobce k jeho manželce paní N. S. a také to, že ve vztahu k nezletilé S. je žalobce jejím nevlastním otcem, jak ostatně potvrdil i žalobce ve svém odvolání. Ze spisového materiálu je zřejmé, že manželka žalobce je držitelkou povolení k trvalému pobytu a její dcera je občankou ČR, což značí, že tyto osoby nejsou na žalobci pobytově závislé. Vzhledem k tomu, že žalobce dle údajů z Centrální evidence obyvatelstva není veden jako otec výše jmenované nezletilé, ale je jím veden jiný muž, rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemůže mít dopad do jeho rodičovských práv vůči ní, neboť těmito žalobce nedisponuje. Prvostupňové rozhodnutí neznamená zákaz styku mezi žalobcem a nezletilou. Sňatek se svou manželkou žalobce uzavřel na Ukrajině až dne 10. 8. 2011, tedy k rozvoji jeho rodinného vztahu došlo až v době, kdy byl již pravomocně odsouzen českým soudem za spáchání trestné činnosti. Výše uvedené spolu se skutečností, že dle hlášení změn Vězeňskou službou České republiky měl žalobce navzdory dlouhému pobytu na území České republiky stále vedeno na Ukrajině místo trvalého bydliště, svědčí o skutečnosti, že žalobce byl schopen se svou manželkou realizovat rodinný život na Ukrajině. Na Ukrajině žije matka a babička žalobce a mimo území České republiky žijí i jeho dvě děti, což svědčí o skutečnosti, že mimo území České republiky má žalobce významné a četné rodinné vazby. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce při výslechu uvedl, že žije s výše jmenovanými už 17 let s porovnáním s tím, že dle výše uvedených rozsudků soudů drogy a nelegální střelivo přechovával u sebe doma, nejevila se tato skutečnost žalovanému jako ohleduplné jednání žalobce vůči zájmům nezletilé S.
4. Žalovaný se ztotožnil s prvostupňovým orgánem v tom, že závažnost, rozsah úmyslné trestné činnosti a délka a druh trestu uložený žalobci je důvodem, pro který převažuje

zájem české společnosti na její ochranu před žalobcem nad zájmem žalobce na jeho právo na rodinný a soukromý život. Z rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 63 T 15/2008 ze dne 27. 3. 2009 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu sp. zn. 5 To 61/2009 ze dne 30. 9. 2009 je zřejmé, že žalobce bez povolení přechovával omamnou a psychotropní látku v množství větším než malém, a to jednak metamfetamin a dále konopí, z čehož je zřejmé, že žalobce útočil proti zájmu společnosti na ochranu veřejného zdraví, dále je zřejmé, že žalobce bez povolení sobě opatřil a hromadil střelivo, čímž útočil na zájem společnosti na ochranu před následky nekontrolovaného držení střeliva, dále je zřejmé, že žalobce paděláním tuzemského bezhotovostního platebního prostředku společným úsilím s jinou osobou tyto udal jako pravé, čímž útočil na zájem společnosti na ochranu platebních prostředků, dále je zřejmé, že žalobce se společným jednáním s jinou osobou obohatil na úkor poškozené a o toto se pak společně s jinou osobou znovu pokusil, čímž útočil na zájem společnosti na ochranu soukromého majetku. O závažnosti trestné činnosti žalobce svědčí skutečnost, že soud byl nucen žalobce odsoudit k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let. O závažnosti trestné činnosti žalobce dále svědčí skutečnost, že žalobce z části páchal trestnou činnost ve formě spolupachatelství.

5. Žalovaný uvedl, že bylo na žalobci, aby se ve vlastním zájmu na zachování dosavadního pobytového oprávnění a realizaci rodinného a soukromého života na území ČR zdržel páchání úmyslné trestné činnosti, což však žalobce neučinil. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek NSS č. j. 2 Azs 147/2016–30 ze dne 19. 10. 2016, podle kterého *„Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“*
6. Ve věci existence příbuzenských vazeb žalobce na území žalovaný rovněž poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7A 324/2011 ze dne 10. 6. 2015, podle kterého *„Dobu výkonu trestu odnětí svobody však nelze považovat za skutečnost, ke které správní orgán by měl přiblížit ve prospěch cizince. Výkonem trestu odnětí svobody si odvolatel nevytváří vazby k zemi pobytu ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy takové vazby, které zákonodárce považuje za ochrany hodné, resp. vylučující zásah státu do poměrů cizince“. Dle žalovaného je s ohledem na odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a výše uvedený rozsudek zřejmé, že žalobce si během svého pobytu ve vězení nemohl vytvořit hodnotné vazby na území ČR, jež by mohly být ochrany hodné.*
7. Žalobce je sice držitelem živnostenského oprávnění, ale dle živnostenského rejstříku bylo jeho živnostenské podnikání přerušeno v době od 16. 1. 2008 do 15. 1. 2010. Přerušil-li žalobce svou podnikatelskou činnost, je zřejmé, že tuto výdělečnou činnost nevykonává. Dle žalovaného s ohledem na § 27 odst. 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, je zřejmé, že žalobce ani v současnosti, vzhledem k pobytu ve vězení stanovenému až do 20. 11. 2018, nemůže podnikat a tedy ani

vytvářet ekonomické hodnoty. Opakovaná a rozsáhlá úmyslná trestná činnost žalobce nesvědčí o tom, že by byl žalobce integrován do české společnosti.

8. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze považovat za dvojí trestání žalobce, neboť důvodem pro vydání tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že došlo k naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a to tím, že žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání několika úmyslných trestných činů. V této souvislosti žalovaný uvedl, že § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců slouží jako opatření na ochranu společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činností takové závažnosti, že soudy byly nuceny vynést nepodmíněný trest odnětí svobody. Správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a soudní řízení ve věci trestní jsou dvě na sobě nezávislá řízení s rozdílnou povahou posuzované věci. Zatímco v případě prvního řízení bylo posuzováno, zda žalobce splňuje podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území, v případě druhého řízení bylo rozhodováno o otázce trestní sankce za spáchání několika úmyslných trestných činů ze strany žalobce. Zásada zákazu dvojího trestání se zde proto neuplatní.
9. Dále žalovaný neshledal důvodnou námitku, podle které změna zákonné úpravy nestanovující povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života je irelevantní, neboť není přípustná retroaktivita. Žalovaný konstatování správního orgánu I. stupně, že podle současného znění zákona o pobytu cizinců by již nebyl v případě žalobce posuzován dopad do rodinného a soukromého života žalobce, nepovažuje za skutečnost, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně je totiž zřejmé, že správní orgán I. stupně provedl posouzení přiměřenosti dopadu jeho rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, a tedy nedošlo ze strany správního orgánu I. stupně k porušení zákazu použití retroaktivity. Žalovaný v souvislosti s výše uvedeným konstatováním poukázal na skutečnost, že dle rozsudku NSS č. j. 2 Azs 147/2016-30 ze dne 19. 10. 2016 ve věci aplikace ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců lze trestnou činnost, při níž byl cizinec odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky, považovat za důvod nevyvolávající nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života cizince, byť tento zde má rodinné a soukromé vazby. V soudem posuzovaném případě měl cizinec na území manželku a děti, tedy širší rodinné vazby, než žalobcem uváděné, a i přes jejich existenci došlo ke zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu. NSS pak ve svém výše uvedeném rozsudku rovněž upozornil na skutečnost, že při odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky má v současnosti takto cizincem vyvolané závažné jednání za následek zrušení jeho platnosti povolení k trvalému pobytu bez nutnosti zkoumání přiměřenosti dopadu do jeho rodinného a soukromého života.
10. Rovněž nedůvodnou shledal žalovaný námitku žalobce, podle které mělo být řízení doplněno o výsledky jeho rodinných příslušníků, kvůli posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný konstatoval, že nebylo nutné vyslyšet manželku žalobce a jeho nevlastní dceru, neboť z výsledku, z předloženého oddacího listu a z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán I. stupně měl za prokázanou existenci rodinných vazeb žalobce na území ČR. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 2 Azs 147/2016 ze dne 19. 10. 2016, podle kterého „V této souvislosti se proto

jeví zcela nadbytečným požadavek krajského soudu, plynoucí z odůvodnění jeho rozsudku, na doplnění dokazování, a to provedením svědeckých výpovědí členů rodiny žalobce (konkrétně manželky). Správní orgány totiž pouto mezi žalobcem a jeho rodinou považovaly za skutečné a toto nezpochybňovaly. Vyhodnotily přitom, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude negativně zasazeno, avšak tento zásah shledaly přiměřeným“.

II. Obsah žaloby

11. V podané žalobě žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
12. Uvedl, že nepopírá, že se choval v minulosti nezodpovědně a dopustil se trestné činnosti, za kterou by odsouzen. Trest si nyní odpykává. Jde o závažnou skutečnost, která je nepochybně způsobila být důvodem ke zrušení trvalého pobytu. Na druhé straně nelze tento důvod uplatňovat šablonovitě, bez reflexe k tomu co rozhodnutí přivodí, zejména zda je skutečně tak hluboký zájem na tom, aby určitá osoba nerealizovala svůj život na území ČR, ale byla maximálně jejím návštěvníkem. Skutečnost, že žalobce vykonal podstatnou část nepodmíněného trestu, má nepochybně dopad na žalobcovu resocializaci. Správní orgán sám správně konstatoval, že sňatek žalobce uzavřel až v roce 2011 a trestná činnost o několik let tomuto předcházela. Žalobce se domníval, že právě s ohledem na utužení rodinných vazeb v České republice a časový odstup od trestné činnosti žalobce nepředstavuje nebezpečí pro ČR ani při trvalém pobytu na jejím území.
13. Tvrdil, že nemělo být uvažováno o přiměřenosti zrušení trvalého pobytu toliko izolovaně, ve vztahu k osobě žalobce. Situaci je třeba posuzovat též ve vztahu k existujícím rodinným vztahům všech členů rodiny, zejména ve vztahu k nezletilé dceři. Veřejným zájmem je i umožnění realizace rodinného života osobám, které do ČR přišly z jiných zemí a mají snahu integrovat se do společnosti. Je logické, že v rámci procesu integrace dochází i k excesům, které je třeba řešit. Stanovit hranici, kdy je možné v rámci rozumné tolerance preferovat zájem na fungující rodině, byť pocházející ze zahraničí, a kdy je třeba trvat na tom, aby porušení zákonů vedlo k odeprání trvalého pobytu na území ČR určité osoby s přesahem na celou rodinu, je složité. Domníval se, že v jeho konkrétním případě měly být zkoumány podrobněji poměry manželky žalobce a jeho dcery a hodnocen zásah do jejich vztahů, potažmo i základních lidských práv. Jejich výslech byl v tomto případě namíste a argumentace k odmítnutí těchto důkazů rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je nepřiléhavá. Samotná skutečnost přiznání zásahu do rodinných vztahů neznamená ještě posouzení jejich intenzity. Posouzení zejména citové vazby nemůže být učiněno na základě konstatování objektivního faktu, neboť citová vazba je subjektivním faktorem nejlépe zjištělným právě výpovědí dotčeného subjektu. Z uvedeného důvodu žalobce navrhl jako důkaz výslech manželky žalobce a jeho dcery S.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

14. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

16. Soud rozhodl v souladu § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
18. Soud neshledal žalobu důvodnou.
19. Námitka žalobce, podle které skutečnost, že vykonal podstatnou část nepodmíněného trestu, má nepochybně dopad na jeho resocializaci, není oprávněná. K výše uvedené námitce soud uvádí, že z pobytu žalobce ve vězení nelze usuzovat na resocializaci žalobce. Účelem pobytu žalobce ve vězení je mj. snaha o nápravu žalobce tak, aby po propuštění z vězení vedl řádný život a nepokračoval v trestné činnosti. Samotný pobyt ve vězení však nikterak nezaručuje, že žalobce po propuštění z vězení skutečně povede řádný život a nebude pokračovat v páchání trestných činů. Vzhledem k tomu, že pouze z pobytu žalobce ve vězení nelze usuzovat na to, že žalobce po propuštění povede řádný život, nelze mít dle soudu za to, že pobytem ve vězení došlo k resocializaci žalobce.
20. Námitku, podle které s ohledem na utužení rodinných vazeb v ČR a časový odstup od trestné činnosti nepředstavuje žalobce pro ČR nebezpečí, nepovažuje soud za relevantní. Samotná podstata pobytu žalobce ve vězení s ostrahou totiž vylučuje utužení rodinného života, neboť rodinný život žalobce se omezuje na občasné návštěvy rodinných příslušníků, avšak absentuje každodenní účast žalobce na životě rodinných příslušníků a faktický podíl na řešení rodinných záležitostí. K utužení rodinných vazeb pak dochází právě prostřednictvím každodenního kontaktu rodinných příslušníků a faktickým podílem na řešení rodinných záležitostí. Časový odstup od spáchané trestné činnosti pak vzhledem k závažnosti spáchaných trestných činů (viz níže) a skutečnosti, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, nemůže mít na posouzení nebezpečnosti žalobce pro ČR vliv. Není totiž nikterak dáno, jakým způsobem se žalobce bude po propuštění z vězení chovat a zda například nebude v trestné činnosti pokračovat.
21. Rovněž námitku, podle které by nemělo být o přiměřenosti zrušení trvalého pobytu uvažováno toliko izolovaně, ale ve vztahu k existujícím rodinným vazbám, zejména ve vztahu k manželce a nezletilé dceři, neshledal soud oprávněnou. K výše uvedené námitce soud poukazuje na žalobou napadené rozhodnutí. V uvedeném rozhodnutí se žalovaný v rámci vypořádání první námítky žalobce o nesprávném zhodnocení dopadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně do rodinného a soukromého života zabýval rodinnými vazbami žalobce. Konkrétně žalovaný nikterak nepopíral existenci rodinných vazeb žalobce k jeho manželce N. S. a dále k nevlastní dceři S. Zároveň však poukázal na skutečnost, že žalobce není otcem S. S., tudíž do rodičovských práv nemohlo být zasáhnuto, a že S. S. je občankou ČR, a tudíž s manželkou žalobce nejsou na žalobci pobytové závislé. Žalobce pak uzavřel sňatek se svojí ženou dne 10. 8. 2011 na Ukrajině, a to v době když již byl pravomocně odsouzen za spáchání trestné činnosti. Z výše uvedeného dle soudu vyplývá,

že žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil existenci rodinných vazeb žalobce, tedy že o zrušení trvalého pobytu žalobce neuvažoval izolovaně. Zároveň však žalovaný shledal, že vzhledem k závažnosti a rozsahu úmyslné trestné činnosti a délce a druhu uloženého trestu převažuje zájem české společnosti na ochranu před žalobcem nad zájmem žalobce na jeho právo na rodinný a soukromý život. S výše uvedeným závěrem se soud v plném rozsahu ztotožňuje. Žalobce byl odsouzen za spáchání trestného činu padělání a pozměňování peněz podle § 140 odst. 2 alinea 2 trestního zákona za použití § 143 tohoto zákona ve spolupachatelství, za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona, dílem dokonáným a dílem ve stádiu pokusu ve spolupachatelství, dále za trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) trestního zákona a trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187a odst. 1 trestního zákona. Za tyto trestné činy byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let se zařazením do věznice s ostrahou. Z výše uvedeného vyplývá, že se žalobce dopustil závažných trestných činů. O závažnosti trestných činů pak vypovídá naplnění kvalifikovaných skutkových podstat trestného činu padělání a pozměňování peněz a rovněž nedovoleného ozbrojování, dále spáchání trestných ve spolupachatelství, délka uloženého úhrnného nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 5 let a rovněž zařazení do věznice s ostrahou. S ohledem na závažnost spáchaných trestných činů má soud za to, že v projednávaném případě převážil zájem na ochraně společnosti před zájmem žalobce, respektive že vydáním napadeného nedošlo ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce.

22. Za uvedeného stavu věci žalovaný nepochybil, když nepřistoupil k výsledku manželky žalobce a nevlastní dcery. Výslech uvedených svědků by totiž nic nemohl změnit na závěru žalovaného, že vzhledem k závažnosti spáchaných trestných činů nedochází vydáním napadeného rozhodnutí k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Ostatně existenci rodinných vazeb žalobce žalovaný nepopíral.
23. Argumentaci žalovaného rozsudkem NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 považuje soud za přílehlavou. V uvedeném rozhodnutí žalovaný posuzoval obdobný případ projednávanému případu. Konkrétně v rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 byl žalobci zrušen trvalý pobyt, neboť se žalobce dopustil zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2, písm. a) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků, se zařazením do věznice s ostrahou. S ohledem na podobnost skutkových zjištění (závažnost trestných činů, délka uloženého trestu, zařazení do věznice) tak žalovaný nepochybil, když svoji argumentaci založila rovněž na výše uvedeném rozhodnutí NSS.
24. Soud neprovedl důkaz výsledkem manželky žalobce a nevlastní dcery S., neboť má zato, že skutkový stav věci byl v projednávaném případě správními orgány zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. Výslech navržených svědků by tak na závěr soudu neměl žádný vliv.
25. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti neshledal soud napadené rozhodnutí nezákonným.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. listopadu 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu